

Skjuta myr:

3986

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

Man vet som också förskym i stäm-
utsträcking för i tiden var ad skjuta
myr, även som det också kallades skju-
th ut det gamla äsk samt skjuta in
det myr. Vid märkts märks hade
man de gamla fristalarna och puffar-
tarna förbig laddade för ad störa omkring
till grannarna och skjuta myr.

Man gick ofta två i sällskap: Inkomman
frå gårdar ställde sig den ene iis frust-
ret och brände av skallet i luften så
ad frusturarna skakade.

De inkommande skrek till av rädsla, man
såg en eller manfalken öppnings ut för
ad taga fast skriften. Denne hade gann

ad först uträkt ad ginställe, vad sig
 i säkerhet. Kunde man inte fånga nå-
 gon uter skyttarna, sedan man genom-
 såkt gårds platan ligger man sig in i stu-
 gen igen för ad invänta västa myns skott.
 När man nu stod i säkerhet gick den andra
 mannen fram och fyrade en rik skott ut
 för gårdspallen kommit in. Det blev nu
 ad springande ut på gården för ad få
 fast för skyttarna. Kunde man fånga
 dem blev de riktigt frälsade med
 lemnvin. Det var de ända skjutande lida
 brännan myns afton. En var som inväntade
 skjut vapen skulle skjuta myns.
 Hurskilt utmärkte sig en valdakt eller
 körfal som myns skott. Denna ensig

som kändigt ark ad handfara berran.
Dessa lemlade velen ladda sinu fero-
geru² med lösa skato för myns skjut-
ningen. Vid 10-11 tiden lemlade skatten upp-
löva för ad vis 12 slaget, da det myn äck
intäffde, äter löva, da var man äter i fu-
ten, för ad skjuta in det myn äck.
Nästa till i löva är 1900 - Talat var
denna var allmän, man förvarn vob-
ad da. Det intäffde äfta olycksbandel-
var vis myns skjutande, genom afri-
inteligket med skjutvapen, vändt
viden skjutarna blivt öar för friskade
är löva sin samt användade är gamla
svartiga vapen.

Kunt var julen slut:

Tjugoende dag jul var julen slut.
Mittid den tjugoende dagen från juldagen,
eller den 13 Jan., var julen slut.

Men det som då frisingen varstans i Syd-
östra Skåne var så man kände julen ut,
eller som det hette, "Kunt kvi julen ut."

Då gick man omkring av gård och i
gård och markerade slutet på julen med
att kasta in "tätknuten".

Man var ofta flera i sällskap, och en var
ledare med sig någon stycken tätknuten,
större och mindre, så man kom fram till
gården gårdens äfsvada man frisktligt
en bit och kastade man in en tätknuta
på galack, varefter man hastigt utgick

made sig, ty de innevande försakta
 ta' fast den som katal' kanton:
 Ofta var träkanton försedd med en
 papperslapp, eller också hade man
 skrivit på trädet någon beskrifning.
 T. ex. "Lån kommer kunk och kvi julen
 ut," eller så skrif för kanton ut någon
 delis försäkrat osv. Om man kunde fin-
 na den som katal' kanton lejades den
 för på lönnmin, vilken var den sista
 julförklignaden.
 Denna rest försom i slutet av 1800-ta-
 let då den ansågs, som flera andra bl. re-
 der, för otillräckligt, särskilt då man var
 vändt till sin inkomst och försäkrat.